

descuït o per conviniència, fan tan sovint el seu joc, que mantes vegades aquells volen fer-nos servir d'instruments de la seva baixa i personal política, i cas de no ajupir-nos-hi, ens aborden al mateix poble, que no veu que la nostra rebeldia ha de redundar en son benefici.

Totes aquestes causes i moltes que en podríem citar, excés de producció de professionals, materialització de la Societat, que ha envaït també la nostra classe, etc., s'influencien mútuament i s'entrelleixen de tal faïso, que es constitueix allò que en patologia anomenem un *cercle viciós*, on els efectes obren a son torn com a causes, i el conjunt fa que la malaltia que venim deplorant s'agudizi y creixin els seus símptomes morboses. Així, la desorganització social regnant, porta que les Universitats no siguin el que han de ser i que el metge en general no en surti prou preparat; aquest, no considerant-se sovint prou fort per escollir la seva clientela, accepta compromisos i condicions oneroses; després, no podent-los complir o veient-se poc retribuït, no posa en l'exercici de la seva professió, tot l'interès necessari, o recorre a procediments no gaire correctes i a voltes inconfessables per a guanyar el suficient per a viure, la qual cosa és causa a son torn, que el públic desconfiï d'ell, de la classe i de la medicina, donant peu al caciquisme i a les autoritats per a continuar el desgovernament general del país i a l'embrutiment de la raça.

Si busquem la terapèutica a seguir per a sortir d'aquest estat de marasme en què es troba la nostra classe, trencant el cercle viciós que ens ofega; en una paraula, si volem actuar sols com a metges, deixant de fer de curanderos, veurem que és necessari en primer lloc, que tots i cada un de nosaltres ens proveïm d'un bagatge científic complet amb intenció i amb extensió, puix avui que la medicina és entrada realment dintre l'esfera de les ciències (ja s'anomena Ciència Biològica), avui que de la major part de malalties en coneixem no sols la causa determinant sinó també la manera d'obrar de dita causa, podent-la reproduir experimentalment, avui que en un gran nombre de malalties sabem d'una manera certa com curar-les i evitarles, avui, i això és més important encara, sabem el que no sabem; avui; dic, no tenim dret a exercir la medicina, en el seu aspecte científic, com ho feien els nostres avant-passats, en els quals, res no té d'estrany, que la fosquetat mateixa de la ciència els obligués a emprar procediments i mitjans dels que estem deplorant i combatent.

En segon lloc, cal que tinguem sempre present que la nostra carrera no és per a enriquir-nos; que per ésser metge és necessari tenir-ne vertadera vocació; que per als pobres malalts devem servir sempre una inmensa pietat, guardant-les totes les atencions compatibles amb la nostra dignitat; que el públic ens jutja no sols per la ciència que posseïm sinó també per nostres fets extra-medicals, i, que bé que l'exercici del nostre art no està renyit amb la política quan aquesta és d'interès general i es porta noblement; no obstant, poques vegades es podran simultanejar activament ambdues sens

detriment d'una d'elles, i mai, però mai, devem fer-ne quan aquélla tingui per fonament mòvils personals o el seu interès sigui de partit local.

I per últim, i enfront de la Societat, devem unir-nos, devem sindicarnos tots els bons companys, però aquesta sindicació ha d'ésser feta amb esguard a l'enlairament moral abans que al millorament econòmic, començant per corregir nostres faltes i abusos, no obstant declarar guerra sens repós als mals companys i no tolerar de cap manera les burles i vexacions de particulars ni col·lectivitats, siguin els que siguin.

Sols així acabarem amb el curanderisme professional i de retop amb el no professional; serem veritablement útils als malalts i a la Societat, ocupant en ella el lloc que ens correspon; assolirem la independència econòmica que ens és necessària i a què tenim dret; desmentirem als que diuen que només ens unim per a explotar-los, i donarem una lliçó a Corporacions i autoritats que per ignorància o mala fe o les dues coses juntes han posat a prova no fa molt a nostre SINDICAT i altres afins.

RICARD BENACH

La III Assemblea de Junes directives de Col·legis de Metges a Barcelona

Els dies 27, 28, 29 i 30 de Novembre i 1 i 2 de Desembre de l'any passat, es celebrà aquí, a Barcelona i en el casal comú del SINDICAT i del Col·legi, la tercera Assemblea de Junes directives de Col·legis de Metges d'Espanya. En ella, hi assistiren per directa representació o delegació, quaranta cinc col·legis, mancant-hi sols la dels col·legis de Salamanca, Càdis, Huelva i Canaries, per estar dits col·legis en període de consiliació.

En ella, després de donar compte de l'obra de la Federació de Col·legis de Metges, des de sa constitució fins a l'acte, en vista dels innegables aventatges que ha reportat dit organisme en tots els caires professionals de la classe mèdica, es palesà la necessitat de perfeccionar l'organització i funcionament de tan útilíssima agrupació, dotant-la de suficients mitjans econòmics perquè pugui actuar amb la suficient desinvoltura.

A fi de fer més pràctic el funcionament del Directori de la Federació de Col·legis de Metges d'Espanya, s'acordà reduir el nombre d'individus que deuen compondre-lo, quedant format per un President i dos adjunts de la confiança del mateix, i d'un cos consultiu i fiscalitzador, integrat per un delegat de cada regió.

Per al sosteniment de la Federació, s'acordà a fi que resultés més just i equitatiu, que cada col·legial abonés, per conducte del respectiu Col·legi, 1'50 pesetes anyals, i per ésser dita agrupació suma d'orga